

A propos des rois et des guerres

רמב"ם הלכות מלכים פרק ה

הלכה א

אין המלך נלחם תחלה אלא מלחמת מצוה, ואי זו היא מלחמת מצוה זו מלחמת שבעה עממים, ומלחמת עמלק, ועזרת ישראל מיד צר שבא עליהם, ואחר כך נלחם במלחמת הרשות והיא המלחמה שנלחם עם שאר העמים כדי להרחיב גבול ישראל ולהרבות בגדולתו ושמעו.

הלכה ב

מלחמת מצוה אינו צריך ליטול בה רשות בית דין, אלא יוצא מעצמו בכל עת, וכופה העם לצאת, אבל מלחמת הרשות אינו מוציא העם בה אלא על פי בית דין של שבעים ואחד.

הלכה ג

ופורץ לעשות לו דרך ואין ממחין בידו, ודרך המלך אין לה שיעור, אלא כפי מה שהוא צריך, אינו מעקם הדרכים מפני כרמו של זה או מפני שדהו של זה, אלא הולך בשוה ועושה מלחמתו.

Mishné Torah, lois concernant les rois, chapitre 5

Loi 1

Un roi ne part en guerre que pour une guerre commandée par Dieu. Quelles sont ces guerres ? La guerre contre les sept peuples habitants Israël (pour conquérir la terre à l'époque de Josué), la guerre contre Amalek et pour soutenir une tribu face à un danger. Après celles-ci, il peut partir en guerre facultative, contre d'autres peuples (que ceux cités ci-dessus) pour étendre le territoire d'Israël et pour accroître sa renommée.

Loi 2

Le roi n'a pas besoin de l'accord du tribunal pour mener une guerre commandée par Dieu; il peut la commencer quand il le souhaite et contraindre le peuple à le suivre. En revanche, pour engager une guerre facultative, il a besoin de l'accord du Tribunal des soixante et onze juges.

Loi 3

Il peut faire sauter les barrières pour tracer une route et on ne peut l'empêcher. Il peut la tracer sans limite, et la faire comme il en a besoin. On ne dévie ni pour (éviter) la vigne de l'un ou le champ de l'autre, seulement on marche en ligne droite, afin qu'il puisse faire sa guerre (correctement, c'est-à-dire sans trop fatiguer les troupes).